

Socionomer finns överallt

Vad har porr, Rättsmedicinalverkets arbete och skilsmässa gemensamt? En del skulle kunna hitta dramatiska kopplingar här. Men det var så att jag fick tillfälle att ställa frågor till folk som jag pratade med idag, dag två av Socionomdagarna.

[Unizon](#) är ett riksförbund för kvinno- och tjejjourer och andra stödverksamheter som arbetar för ett jämställt samhälle fritt från våld. En av deras hjärtefrågor är att öka kunskapen bland sina över 130 medlemsjourer och i samhället i stort om porr- och prostitutionsindustrins skadliga verkan. Kvinnofrid var glädjande väl representerat med flera olika utställare. En trend?

Det var förbluffande och intressant att möta representanter från [Rättsmedicinalverket](#) på en mäsas för socionomer. Av en verkets socionom som fanns på plats fick vi veta att det är ett tvärprofessionellt team som gör de utredningar som ligger till grund för domstolens bedömning om en person ska dömas till fängelse eller rättspsykiatrisk vård. 18 socionomer finns anställda och de arbetar tillsammans med psykologer och psykiatriker. Socionomens uppgift är att göra den sociala utredningen som startar vid personens födelse och täcker hela livet. En annan uppgift som en socionom på Rättsmedicinalverket har är att tillsammans med psykologer göra bedömningar av personer som är livstidsdömda och ansöker om tidsbegränsat straff. Spännande och svårt tänker jag.

Färden gick sedan rakt mot **Anna Bennich Karlstedt**, legitimerad psykolog, parterapeut och författare som pratade om vägen genom skilsmässan. Hennes bok ger råd om hur eländet kan underlättas av olika strategier. Som flergångsskild konstaterar jag att det är lättare sagt än gjort. Jag undrar hur vägen genom skilsmässan ser ut för personer som inte följer heteronormativitet och tvåsamhetsnormen. Kanske på

Socionomdagarna nästa gång?

Sammanlagt har det varit två intressanta dagar. Som kunnig inom det sociala fältet kan man ibland känna att informationen är lite väl ytlig. Mycket av det som presenterades under de föreläsningarna jag deltog i var sådant som vi som jobbar inom området troligen redan vet.

Dagen försvann snabbt trots allt. Liksom igår kände jag mig utkastad då utställarna började samla ihop sina saker redan 20 minuter innan klockan var 16. I protest besökte jag och min kollega Gymnasiemässan. Miljön var mycket färgglad och mer inbjudande där – men det saknades godis. Och de arma 15-åringarna fick köa i långa, långa rader för att komma in. Alla visiterades av säkerhetsskäl, något som verkligen fick oss att fundera.

Text: Cristina Bornea

Foto: Anna Fredriksson

